

[Albrechtsen]

roden af problemerne. Det er sådanne indgreb, vi aldrig nogen sinde vil kunne se forslag til fra den borgerlige regerings side. Det er sådanne indgreb, som et alternativ også her i folketingsalen kunne tage fat på.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Til hr. Dohrmann meget kort: ved sidste valg sagde Fremskridtspartiet til vælgerne: nu skal I styrke Fremskridtspartiet på bekostning af Det Radikale Venstere, så vi får mere at skulle have sagt. Det gjorde vælgerne faktisk ikke – og det ville også være dumt af vælgerne at gøre det.

Til hr. Svend Auken vil jeg bare sige, at han befinder sig hele tiden på den anden side af en valgdag, og det er jo egentlig ikke det, det drejer sig om. Selvfølgelig er både SF og Socialdemokratiet aldeles, vil jeg sige, nødvendige og udmærkede partier at arbejde sammen med her i folketingsalen, og det gør vi jo uge ud og uge ind i det praktiske, daglige arbejde. Det er ikke det, der er problemet. Jeg talte om et alternativ på regeringsplan, og det er det, der ikke rigtig er til at få øje på.

Til hr. Jes Lunde kunne jeg næsten have lyst til at sige, at efterhånden som hr. Jes Lunde bliver presset på sine forudsætninger, ikke bare de himmelske, men de reelle, så begynder hr. Jes Lunde at tale mere og mere som en bekymret finansminister: ja, det må jo gennemføres i takt med, at man kan få råd til det, og så må vi tage en snak om det, og hvis ikke lønmodtagerne vil forstå alvoren i det her, så må vi jo lade være med at gennemføre tingene.

Det lød egentlig, som om hr. Jes Lunde var i skarp træning.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg synes, at jeg også denne gang må gøre det, selv om det kan være lidt ubehageligt at skulle gentage det, nemlig at udtale min ros og min anerkendelse til regeringen. Jeg ved, det kan blive lidt ensformigt, men det er, som om der er nogle i offentligheden, der har følt det, som om der ikke var grund til at gøre det, og derfor vil jeg for en sikkerheds skyld gøre det.

Alle vi, der har den store glæde og fornøjelse at blive ringet op af pressefolk og

spurgt om forskellige ting, ved, at der er ét spørgsmål, der altid ligger bag ved alle andre spørgsmål, og det er: kunne du ikke lige sige noget, vi kunne bruge til at fastslå, at nu er der splittelse i regeringen?

Det kunne man sagtens, men man kan altså også lade være, fordi man ved, hvad netop enighed i regeringen har betydet for denne regering. Det er det, der har givet hovedparten af styrken. Der er i dag intet tegn på i nogen af de fire partier, at deres trang til at leve op til denne enighedsforpligtelse er mindre end før, absolut ikke. Det er regeringens første store aktiv.

Det andet punkt er, at oppositionen har forregnet sig. Gang på gang har det været muligt her i Folketinget at fremskaffe et flertal, som har tvunget denne regering til at acceptere eller gå ind for ting, som man absolut var uenig i. Det er utvivlsomt hver gang for nogle oppositionsfolks vedkommende sket med den baggrund, at I må vel efterhånden kunne gøre regeringspartiernes vælgere så lede og kede af det, at de ikke gider stemme på de partier mere. Den forudsætning har slået fejl.

Det er svært for folk at forstå, at det ikke er den siddende regering, der bestemmer. Det er Folketingets flertal, der bestemmer. Hvor tit har jeg ikke selv mødt spørgsmålet: I sidder jo i regeringen, hvorfor gør I ikke . . .? Og så må man til at forklare: 93 mandater i Folketinget er et flertal, og disse 93 mandater vil i en række vigtige spørgsmål noget andet, end regeringen ville, hvis den havde de 93 mandater. Det er ikke lige nemt at forklare, men det er altså øjensynlig trængt igennem vort vælgerkorps bag ved regeringen, men de fire regeringspartier har ikke svigtet.

Det sidste, som jeg før har fremhævet, er – det er vi jo i hvert fald overbevist om efter debatten i dag – at der absolut intet alternativ er til den regering, der sidder nu, absolut intet.

Hr. Albrechtsen har så tit sagt noget venligt til mig, og jeg skal også af den grund kvittere ved at sige noget venligt til ham. Han har i dag sagt det eneste, der virkelig var at sige i debatten om SFs – hvad vi nu skal kalde det, jeg er ikke klar over, hvad man egentlig skal kalde det, men lad os nu få et fælles oplæg, siger hr. Albrechtsen. Ja men det er helt rigtigt. Lad os se dette fælles